

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 września 2017 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. G. kwoty 4 069,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że pozwana M. G. w dniu 25 czerwca 2007 r. zawarła z Bankiem (...) w W. umowę o kartę kredytową nr (...), na podstawie której otrzymała świadczenie oraz była zobowiązana do spłaty zadłużenia zgodnie z warunkami umowy. Ponieważ M. G. nie uregulowała zadłużenia, umowa została wypowiedziana, a wobec dłużniczki wszczęto działania windykacyjne z wszczęciem egzekucji sądowej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego włącznie. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 23 listopada 2015 r. powód stał się wierzycielem M. G.. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uregulowała należności (pozew - k. 2-3v).

W dniu 21 czerwca 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. I Nc 6682/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty - k. 29).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana M. G. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości, podniosła zarzut braku legitymacji procesowej powoda, zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut niewłaściwości miejscowej sądu (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 36- 38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2007 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z M. G. umowę o kartę kredytową C.. W ramach zawartej umowy Bank wydał M. G. kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach Limitu Kredytu, na warunkach określonych w umowie i Regulaminie. Natomiast M. G. zobowiązała się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty w wysokości wskazywanej w wyciągu, a także do spłaty całości zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy (okoliczności niesporne, dowody: umowa o kartę kredytową C. - k.5, wniosek o wydanie karty kredytowej C. – k. 4, regulamin kart kredytowych C. - k. 6- 10).

Z uwagi na niespłacanie należności, Bank (...) S.A. podjął decyzję o wypowiedzeniu M. G. umowy o kartę kredytową. Pismem z dnia 14 sierpnia 2008 r. umowa została wypowiedziana. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 29 września 2008 r. - przyjmując 14 dni na doręczenie pisma oraz 30 dni okresu wypowiedzenia. (okoliczności niezaprzeczone przez pozwaną).

Poprzednik prawny powoda Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w dniu 10 sierpnia 2009 r. wystawił przeciwko pozwanej M. G. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdził, że pozwana na podstawie umowy o kartę kredytową C. ma zapłacić na rzecz Banku kwotę 2 441,77 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z należnymi odsetkami umownymi ustalonymi w Regulaminie Karty Kredytowej C. w wysokości 24,96 % rocznie od kwoty 2 441,77 zł za okres od dnia 17 grudnia 2008 do dnia faktycznej zapłaty (okoliczność niesporna, dowód: bankowy tytuł egzekucyjny - k. 65).

Wnioskiem z dnia 13 sierpnia 2009 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Tychach, o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 10 sierpnia 2009 r. wystawionemu przeciwko dłużnikowi M. G. (okoliczność niesporna, dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności - k. 94- 95).

Postanowieniem z dnia 27 października 2011 r. Sąd Rejonowy w Tychach nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 0 nr (...) z dnia 10 sierpnia 2009 r. przeciwko dłużnikowi M. G. (okoliczność niesporna, dowód: postanowienie - k. 65v- 66).

Wnioskiem z dnia 27 listopada 2009 r. Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tychach C. G. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi M. G. (okoliczności niesporne, dowody: wniosek o wszczęcie egzekucji - k. 96- 97).

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tychach Z. J. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: postanowienie Komornika - k. 98).

W dniu 23 listopada 2015 r. Bank (...) spółka akcyjna zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych, wynikających z różnych tytułów, w tym z tytułu dokonanych przez zbywcę czynności bankowych. Do umowy przelewu dołączono Załącznik 1a, tj. listę wierzytelności i dłużników w wersji elektronicznej na płycie CD oraz Załącznik numer 1, czyli papierową wersję Załącznika numer 1a. W dniu zawarcia umowy przelewu wierzytelności strony zawarły Aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności. W punkcie 2 Aneksu nr (...) strony zgodnie oświadczyły, że Dzień Przeniesienia wierzytelności na nabywcę nastąpił w dniu 23 listopada 2015 r. i w tym dniu nabywca nabył od banku portfel wierzytelności obejmujący wierzytelności wymienione w Załączniku nr 1 do Aneksu, który został sporządzony wyłącznie na płycie CD załączonej do Aneksu. W treści aneksu nr (...) wskazano, iż załącznik A stanowi tożsamą listę wierzytelności do listy ujętej w załączniku nr 1 do aneksu nr (...), a różnica między dwoma wskazanymi załącznikami polega wyłącznie na poszerzeniu zakresu informacji dotyczących każdej z wierzytelności zawartych w załączniku (dowód: umowa przelewu - k.67- 87, Aneks nr (...) wraz z wyciągiem z załącznika A- k. 88- 92).

W dniu 1 czerwca 2016 r. powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdzono wysokość zobowiązania M. G. na dzień wystawienia wyciągu w kwocie 4069,22 zł, która jest w całości wymagalna (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu - k.11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, okoliczności przyznanych, a także twierdzeń stron nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną, które na podstawie art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. Sąd przyjął za przyznane. Strony nie kwestionowały autentyczności powołanych powyżej dokumentów, ani ich treści. Sąd również nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, wobec czego brak było podstaw do odmówienia wiarygodności danych w nich zawartych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozew podlegał odrzuceniu w części, w jakiej powód dochodził zasądzenia kwoty 396,67 zł tytułem kosztów sądowych i egzekucyjnych.

Zgodnie z treścią art. 199 pkt 1 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna. Dopuszczalność drogi sądowej jest podstawową przesłanką procesową o charakterze bezwzględny, którą sąd bierze z urzędu pod uwagę w każdym stanie sprawy. Przyjęcie niedopuszczalności drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1) i w konsekwencji odmowa rozstrzygnięcia sprawy przez sąd może nastąpić tylko przy spełnieniu określonych przesłanek. Niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi wówczas, gdy sprawa nie ma charakteru sprawy cywilnej lub gdy sprawa ze swej istoty ma wprawdzie charakter sprawy cywilnej, jednakże z mocy wyraźnego przepisu została przekazana do właściwości innego organu niż sąd powszechny.

Artykuł 1 k.p.c. podaje ustawową definicję "sprawy cywilnej", opartą na dwóch niezależnych kryteriach: materialnoprawnym i formalnym. Według kryterium materialnoprawnego sprawami cywilnymi są te sprawy, w których stosunki prawne stron układają się na zasadzie równorzędności podmiotów i ekwiwalentności świadczeń, co za tym idzie, są one już ze swej istoty sprawami cywilnymi. W tym rozumieniu sprawy cywilne to sprawy z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy (Bodzio J., Komentarz do art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowany w systemie LEX). Sprawami cywilnymi w ujęciu formalnym są sprawy z

zakresu ubezpieczeń społecznych oraz inne sprawy, do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego znajdują zastosowanie z mocy ustaw szczególnych. Chodzi tu zarówno o sprawy o charakterze administracyjnym, jak i o inne sprawy, których źródłem nie jest prawo cywilne. Przyznanie im cywilnego charakteru jest wyłącznie wynikiem decyzji legislatora, tj. ustawa traktuje je jako cywilne wówczas, gdy ich rozpoznanie przekazane jest do kompetencji sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Ich źródłem jest prawo publiczne. Uchodzą one za cywilne wyłącznie dlatego, że rozpoznawane są według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego na mocy odpowiednich przepisów. Zastosowanie kryterium formalnego w celu poszerzenia zakresu art. 1 podyktowane jest względami celowościowymi (Zembrzusi T., Komentarz do art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowany w systemie LEX).

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie podziela i przyjmuje za własne, koszty poniesione w innych postępowaniach nie mogą być dochodzone w postępowaniu cywilnym jako roszczenie mające oparcie w przepisach prawa materialnego. Koszty postępowania są ze swej natury kosztami ubocznymi związanymi z wynikiem procesu (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 21 grudnia 1996 r., I CKU 40/96 i w uchwale z 30 października 1978 r., III CZP 72/78). Regulacja rozkładu kosztów postępowania między strony oraz określania wysokości należnych kosztów została dokonana przez przepisy prawa formalnego (art. 98 i nast. KPC) w sposób "autonomiczny", wyłączający zatem dopuszczalność potraktowania zasądzonych z tego tytułu sum jako roszczenia podlegającego przepisom prawa materialnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 r., OSNCP 1966, z. 7-8, poz. 108, stwierdzającą niemożliwość dochodzenia w drodze odrębnego powództwa kosztów postępowania spadkowego; uchwałę Sadu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 r., OSNC 1995, z. 6, poz. 88, stwierdzającą niemożliwość zastosowania do prawomocnie zasądzonej sumy kosztów art. 3581 § 3 KC o waloryzacji; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., OSNC 1996, z. 4, poz. 57, stwierdzającą niemożliwość zastosowania art. 481 § 1 KC do zobowiązań z tytułu prawomocnego rozstrzygnięcia o kosztach). Przytoczone orzecznictwo Sądu Najwyższego w sposób jednolity i konsekwentny wskazuje, że po zakończeniu procesu nie można dochodzić w odrębnym postępowaniu jakichkolwiek należności z tytułu kosztów tego procesu. Koszty postępowania są definitywnie rozliczane w tym postępowaniu i nie mogą być dochodzone w odrębnym procesie (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 roku, III CO 73/64, OSNCP 1966, z. 7-8, póż. 108; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 roku, III CZP 8/95, OSNC 1995/6/88; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 roku, CK 139/05, LEX nr 186929). Analogicznie koszty postępowania egzekucyjnego mogą być ustalone wyłącznie w tym postępowaniu, w którym powstały, co wyklucza możliwość ich ustalenia w jakimkolwiek innym postępowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1973r., I CR 250/73, publ. OSNC 1974/6/110).

Tym samym żądanie powoda w zakresie zasądzenia kosztów sądowych i egzekucyjnych poniesionych przez pierwotnego wierzyciela, nie może być dochodzone w ramach procesu cywilnego.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.

Przechodząc do rozważań nad istotą sprawy należy stwierdzić, że zasadny jest zarzut przedawnienia. Termin przedawnienia roszczeń cedenta wynosi 3 lata, jako roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. Powód jako nabywca wierzytelności również objęty jest tym trzyletnim terminem przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z niezaprzeczonych przez stronę przeciwną twierdzeń powoda wynika, że pierwotny wierzyciel pismem z dnia 14 sierpnia 2008 r. wypowiedział pozwanej umowę o kartę kredytową. Za zasadne należy uznać również przyjęcie, że wypowiedzenie stało się skuteczne pod koniec września 2008 r., z uwzględnieniem okresu dwóch tygodni na dostarczenie dokumentu wypowiedzenia oraz upływu trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia. Roszczenie powoda uległoby zatem przedawnieniu pod koniec września 2011 r., czyli jeszcze przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności z 23 listopada 2015 r. oraz przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Powód nie wykazał natomiast, aby nastąpiły zdarzenia skutkujące przerwą biegu terminu przedawnienia. Do zdarzeń tych nie można zaliczyć ani złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, ani wszczęcia egzekucji sądowej oraz umorzenia postępowania egzekucyjnego, z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Jak wyżej wskazano, powód nie udowodnił przedsięwzięcia tych działań przez siebie, lecz jedynie przez cedenta. Nie

mógł zatem skutecznie powoływać się na przerwę biegu terminu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, czy też wszczęcia egzekucji na podstawie takiego tytułu wykonawczego. W uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 Sąd Najwyższy orzekł, że „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”. Sąd w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w powołanej uchwale.

W rezultacie pozwana mogła skutecznie uchylić się od zaspokojenia roszczeń dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu, stosownie do treści art. 117 § 2 k.c.

Powyższe uwagi w pełni odnoszą się do żądanych w sprawie należności ubocznych w postaci odsetek za opóźnienie, które – jako świadczenie okresowe - przedawniają się w terminie 3 lat. Podkreślenia wymaga tu jeszcze, że roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawniają się odrębnie od roszczenia głównego, z tym jednak zastrzeżeniem, że z reguły nie później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego. R. regulae ma charakter gwarancyjny, bowiem jeżeli roszczenie uboczne nie przedawniałoby się wraz z przedawnieniem roszczenia głównego, dłużnik dla obrony przed nieprzedawnionym roszczeniem ubocznym musiałby, ze względu na uzależnienie powstania roszczenia ubocznego od istnienia roszczenia głównego, wdać się w spór co do przesłanek roszczenia głównego, a to przekreślałoby znaczenie przedawnienia się roszczenia głównego (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04).

W związku z oddaleniem powództwa ze względu na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia zbędne było rozważanie pozostałych zarzutów zgłaszanych przez stronę pozwaną.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III w oparciu o art. 98 k.p.c. Powód, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz pozwanej koszty postępowania w kwocie 1 217 zł, na które złożyły się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1 200 zł, ustalone stosownie do § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu z dnia wniesienia pozwu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.